

Veža viery

Dashanel chcela, aby jej viera v Krista bola veľká a silná.

Gretchen Picklesimer
(Založené na skutočnom príbehu)

Tento príbeh sa odohral na Jamajke.

Dashanel pomohla svojmu staršiemu bratovi vybrať orechový chlieb z rúry. Rozvonival naozaj báječne!

V tom začula klopanie na dvere. „Sú tu misionári!“ zvolala jej sestra.

Dashanel pribehla k dverám. Mala veľmi rada, keď prišli misionári. Vždy, keď boli na návšteve, mala dobrý pocit. Niekedy jej i jej súrodencom priniesli hry.

„Tyrell znova upiekol orechový chlieb!“ povedala Dashanel. Jej brat veľmi rád

pripravoval jedlo pre misionárov.

„Neviem sa dočkať, kým ho ochutnám,“ povedal starší Colas. So starším Yusakim vošli dnu a sadli si na zem. Dashanel si so svojím bratom, sestrou a mamou sadli oproti.

„Čo budeme robiť na dnešnej lekcii?“ spýtala sa Dashanel.

Starší Yusaki vytiahol hromadu pohárikov. „Postavíme si vežu viery. Každý pohárik predstavuje niečo, čo môžeme urobiť, aby sme si vybudovali vieru v Ježiša Krista.“

Starší Yusaki začal z pohárikov stavať vežu. Dashanel si všimla, že na pohárikoch sú napísané slová ako „modlitba“, „štúdium písniem“, a „Cirkev“.

„To všetko sú veci, o ktoré ste nás požiadali, aby sme robili ako rodina,“ povedala.

„Máš pravdu,“ povedal starší Colas. „Robením týchto vecí budujete svoju vieru v Ježiša Krista.“

Dashanel a jej súrodenci sa striedali pri stavaní vlastných veží z pohárikov, a popri tom počúvali lekciiu.

Keď misionári odišli, Dashanel rozmýšľala nad tým, čo povedali. Chcela, aby jej viera v Krista bola taká veľká a silná ako veža, ktorú postavila.

Ako tak mesiace plynuli, Dashanel sa od misionárov učila o evanjeliu stále viac. Začala s rodinou chodiť na cirkevné zhromaždenia. Predstavovala si, ako jej veža viery rastie vyššie a vyššie.

Jedného dňa sa Dashanel po odchode misionárov porozprávala s mamou. „Môžem sa dať pokrstiť?“ spýtala sa.

„Si si istá, že si na to pripravená?“ opýtala sa mama.

„Som,“ povedala Dashanel. „Chcem nasledovať Ježiša.“

„Dobre teda,“ povedala mama. „Ak chceš, môžeš sa dať pokrstiť.“

Dashanelin brat a sestra sa tiež rozhodli, že sa dajú pokrstiť. Mama povedala, že sa na krst ešte necíti byť pripravená.

V deň svojho krstu sa Dashanel a jej súrodenci obliekli do bieleho oblečenia. Každý z nich trpezlivo čakal na svoj krst.

Keď bola na rade Dashanel, starší Yusaki jej pomohol vojsť do vody. Potom vyslovil slová modlitby pre krst a ponoril ju. Keď Dashanel vyšla z vody, stále sa usmievala. Cítil sa taká šťastná a čistá. Nikdy nechcela na tento pocit zabudnúť.

Dashanel naďalej robila veci, ktoré jej pomáhali budovať svoju vieru v Ježiša Krista. Čítala písma so svojou rodinou. Modlila sa k Nebeskému Otcovi. Robila ostatným láskavosti. A pamätala si na to, ako sa cítila, keď sa dala pokrstiť. Túžila po tom, aby aj jej mama mohla mať taký pocit.

„Mami, prečo sa nedáš pokrstiť?“ spýtala sa Dashanel jedného dňa.

Mama bola nachvíľku ticho. „Dala si mi dobrý príklad. Teraz pre teba musím byť dobrým príkladom ja,“ povedala. „Aj ja sa chcem dať pokrstiť.“

V deň maminho krstu sa Dashanel veľmi tešila. Keď mama vyšla von z vody, všetci sa usmievali. A tak si mohla Dashanel budovať veže viery s celou svojou rodinou. ●